

வதற்கு வரலாற்று, தொல்பொருள் ஆய்வுகள் உறுதியான புரிவின்றலம். இப்பண்பாட்டை உருவாக்கியவர்கள் மந்தை வளர்ப்பு, விவசாயம், இளங்கன்று வளர்ப்பு போன்றவை, இரும்பின் உபயோகம் ஆகியவற்றைத் தமது வளத்தை அம்சங்களாகப் பெற்றிருந்ததோடு தமது அண்டிவாழ்க்கைக்குக் கறம்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை உபயோகித்ததுடன் தாழ்வாரங்களும் கலைகளிலும் திறந்தோரை அடக்கம் செய்யும் பழக்கத்தையும் உடையோராவும் காணப்பட்டனர்.

சமூகத்திலும் இப்பண்பாடு பரந்திருந்தது என்பதை வெளிக்காட்டும் சிந்தனை அதுவாகும். மாடோட்டம், திசுமகாரணம், சந்திரோட்டம், ஆண்க்கோட்டம் ஆகிய முக்கிய வரலாற்றுக்கால இடங்களின் அடித்தளங்களில் இப்பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் காணப்படும்போது இடத்தைச் சேர்ந்த தாழ்க் காடுகளும் கல்வதைகளும் புத்தளம், அதுவாழ்ப்பு, வடவியல், மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திசுமகாரணம், மொளராக்கி, மாத்தளை, கோவை ஆகிய மாவட்டங்களிலும் காணப்படுகின்றன. புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொன்பிரிப்பு என அழைக்கப்படும் தாழ்க்காட்டில் அழைத்தெடுக்கப்பட்ட எழும்புக்கூடுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் கென்சுடி (Kensedy, 1975) இம்மக்கள் தென்னிந்தியாவில் தற்காலத் திராவிட மொழிகள் பேசும் மக்கட்கூட்டத்தினரின் மூதாதையினரே எனக் கருதினார். இவருக்கு முன்பு மாடோட்டத்தில் வெளிக்கொணரப்பட்ட எழும்புக்கூட்டை ஆராய்ந்தோர் (Chennayyan and Jayawardana, 1954) இதுவும் தென்னிந்திய மனித வர்க்கத்தை ஒத்தது என்பதை, அண்டமயின் கோக் (Kirk, 1973) என்ற மானிட இயல் வல்லுனர் இந்நாட்டில் சில்கை மக்களின் மூதாதையர்கள் வடமேற்கிந்தியாவிலிருந்து வந்தது என்பதும் இரத்தத்தொடர்புகள் மூலம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது என்பதை அறிவதன் பொருட்டு, தற்கால சில்கை இரத்தத்தில் அம்சங்களை வடமேற்கு இந்திய சான்றுகளான சிந்து, பஞ்சாப், குஜராத் மாநில மக்களின் இரத்த அம்சங்களைத் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்து வடமேற்கிந்தியாவிலிருந்து சமூகத்தில் ஆதிக்காலத்தில் குடிபெயர்வு நிகழவில்லை எனத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துக்கூறியதோடு, சில்கை, தமிழ் மக்கள் இரத்தத்தில் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், தற்கால கோவை, தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களில் வாழும் மக்களின் இரத்த வரிசையில் இவர்களைவிடச் சேர்த்துவிடலாம் என்றும் கூறினார். நம்நாட்டிலிருந்து டாக்டர் விஜயகந்தராசும் (Wijesundara, 1977) சில்கை - தமிழ் இரத்தங்கள் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தன என வாதிட்டுள்ளார். இவர்கள் கூற்றைக்கொண்டு சில்கை - தமிழ்ச் சமுதாயங்களிடையே காணப்படும் பொதுவான சாதி அமைப்பு (Caste Structure), உறுப்புறைப் பெயர்கள் (Kinship-terminology), நாட்டுச் சமய நம்பிக்கைகள் (Folk Religion), நாட்டு வழக்குகள் (Folk Culture) தற்காலத்தில் இருவேறு இனத்தவர் என விவரிக்கப்படும் - இவர்கள் முன்பொருகால் ஒரே

கலாச்சாரத்தில் வழிவந்தவர்கள் என எடுத்துக்காட்டுகின்றன என முடிவுசெய்யலாம்.

மேற்கூறியவரது வரலாறு, தொல்லியல், மரணிடவியல், சமூகவியல் நோக்கில் சமூத்தின் கரவாற்றை ஆராயும்போது இன்றையவரை சிங்களமொழி, பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவை பற்றிய ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போக்கில் ஒரு புதுவித சித்தனைத் திருப்பம் ஏற்படவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. தாதிஷ்டவசமாக இவைபற்றி இன்றையவரை ஆய்ந்தார் சிங்கள மக்கள் ஆரீயர் என்றும் இவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து இங்கு குடியேறியவர்கள் என்றும் சம நாகரிகத்திற்கு அத்திவாரமிட்டது வட இந்திய கலாச்சாரமே எனவும் அவையாத நம்பிக்கை கொண்டு ஆதிசம வரலாற்றில் தென்னிந்திய கலாச்சாரம் கொண்ட பங்கினை முற்றாக மறத்தனர். தென்னிந்தியா பற்றிய சிறிவு இவர்களிடையே இல்லாததும் பிற காலத் தென்னிந்தியப் படைமெடுப்புள்ளாக சம வரலாற்றில் எப்போதும் தென்னிந்தியர்கள் தம் நாகரிகத்தைச் சிதைத்தவர்கள் என்ற கார்ப்புணர்ச்சியும் இவ்வித ஆராய்ச்சி நிலைக்கு வழிவகுத்தது. இப்பின்னணியில்தான் சமூத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளை ஆராய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

நம்நாட்டில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுவதைப் போலிரு நம்பிநாட்டிலும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன (Mahadevan, 1968) இவைகளில் மிகப்பழைய கல்வெட்டுக்கள் பாண்டி நாட்டில் காணப்படுகின்றன. அதேபோல, சமூக் கல்வெட்டுகளிலும் மிகப்பழையவை வடமேற்கு சமூத்தில் அநாதபுர மாவட்டத்தில் காணப்படுகின்றன. புலியியல் ரீதியில் இவ்விரு பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்ற கல்வெட்டுக்கள் மிக அண்மித்து இருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது சமூத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பற்றித் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டறிஞரான பேராசிரியர் மகாலிங்கம் (Mahalingam, 1967 : 160) கருத்துத் தெரிவிக்கையில்

“சமூத்திலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழ்மொழியின் எச்சங்கள் காணப்படலாம். இந்நோக்கில் இக்கல்வெட்டுக்கள் இதுவரை எவ்வாறும் மிகுந்த அக்கறைபுடன் ஆராயப்படவில்லை. ஆனால், இத்தகைய ஆய்வு நல்ல பயனை அளிக்கும்.”

என்றார். நம்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் வசுந்தரன் பெரேராவும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தினார்.

சமூத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆய்ந்தவர்களில் பேராசிரியர் பரண வித்தான, பேராசிரியர் பெர்னாண்டோ,

கவாதிதி கருணாத்தின ஆயிவோர் முன்னனிமிக் நிற் பவர்கள், இவர்களிக் பரணவித்தான (Parasurama 1970) இவற் திற்கும் தமிக் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களுக்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை என்குர். ஆனும் இவற்றை ஆய்ந்து சேம்பிசிற் பக்கலைக் கழகத்தில் கவாதிதிப் பட்டம் பெற்ற கவாதிதி கருணாத்தினவும் (1960) பேராசிரியர் பெர்னான்டோவும் (1969) தமிக் நாடு வழப்பிரா யிக் கல்வெட்டுகளிடையே காணப்படும் நெருங்கிய ஒற்றுமைமைக் கண்டனர். அவர்கள் கூற்றுப்படி கழத்தில் அசோக பிராமி வடிவம் பெனத்த மதத்தோடு பகுத்தப்பட முன்பு இங்கு பிராமி வடிவம் இருந்ததே என்பதனாகும். இப்பிராமி வடிவத்தைக் கருணாத்தின இராவிடி எனக் கூறப்படும் தமிக் நாட்டு பிராமி வடிவத்தோடு இணைத்துள்ளார். தமிக் நாட்டிலும் அசோக பிராமி வடிவம் புக முன்பு வடிக்கிலிருந்த பிராமி வடிவத்தை 'திராவிடி வடிவம் எனப் பியூவர் (Bühler, 1904) அழைத்தார். தமிக் நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில்' நாககவாதியும் (1968) இக்கருத்தை ஒற்றதோடு கைன தூல்கொண சமயக்க சூத்த, பளவள்ள சூத்த, வலித விந்தாச ஆதியவற்றுள் குறிப்பிடும் தமிக் வடிவம் இதுதான் என்றும் இவ் வடிவம் அசோக வடிவம் ஆதியவை ஒரு பொது மூலத்திலிருந்தே இந்தியாவுக்குப் புகுத்தப்பட்டது எனவும் வாதிட்டார். கருணாத்தி னவும் கழத்தில் அசோகனுக்கு முந்திய வடிவமான திராவிடி வடிவ மும் இவ்வாறான ஒரு பொது மூலத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழுந்ததாய் தான் இவைகளுக்கிடையே இந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்குர். காலகதியில் இக் 'திராவிடி வடிவம்' பெனத்தம் தமிக் நாடு, கழம் ஆகிய இடங்களிக் பகுத்த போது அசோக வடிவத்தின் செவ்வாக்குக்கு உட்பட்டுத் தனது தனித்துவத்தை இழத்த; அசோக வடிவத்தில் இரண்டறக் கலந்தது என்பதே இவர்கள் கொள்கையாகும். அண்மைமிக் கிருஷ்ணனும் (Krishnan, 1974) இவ் வடிவங்களின் பொது மூலம் பற்றிய ஆய்வு பயனுடையதாகும் என்குர்.

புலியியல் அமைப்பிக் அண்மித்துக் காணப்படும் தமிக் நாடு கழக்கல்வெட்டுக்கள் காணப்படும் குகைகள் வெளித்தோற்ற அமைப் பிலும் வேறு எப்பிரதேசத்தையும் விட ஒத்த தோற்ற அமைப்புப் பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இக்குகைகள் இந்தக்க ளல்லாத பெனத்த மதத்தவரால் பயன்படுத்தப்பட்டனவாகும். இவற்றோடு இவற்றின் உள்ளமைப்பு, கல்வெட்டுக்கள் இக்குகை களிக் அமைத்து காணப்படும் இடங்கள் ஆகிய பொது ஒற்றுமைக றோடு இக் கல்வெட்டுக்கள் அமைந்த பிராமி வடிவத்திலும் உண்டு. இவைகளுக்கிடையே உள்ள மற்றொரு ஒற்றுமை யாதெனிக் அசோக வடிவத்தைப் போன்று நெடில் உச்சரிப்புக்கலை உச்சரிப்பதற்கு தனிக் குறியீடுகள் பயன்படாமையே, ஆனும் அசோக வடிவத் திரேச எளிக் நெடிலை வேறுபடுத்தக் கோடு இடப்பட்டுக் காணப்

படுகிறது. இப்பண்பு இவற்றுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையைக் காட்டி, இவற்றின் தனித்துவத்தையும் நிரூபிக்கின்றன. தமிழ்நாடு சமூ பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் வரி வடிவ எழுத்துக்களில் அ, இ, ம, ன, ற, ள, ட, த, ச, க, ஊ, ள ஆகிய எழுத்துக்களிடையே ஒர்

றுமை காணப்படுகிறது. ஆனால், இவற்றுள் அ ி ற

ஊ ஃ ம ழ ள ல

ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றின் தனித்துவமும் பழமை யும் ஆசோசவரி வடிவத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது தெளி வாகும்.

திராவிட வரிவடிவம்						
ி	ஃ	ம	ழ	வ	ஶ	ஷ
அ	இ	ம	எ	ற	ந	ள

}

இவ் வரிவடிவங்கள்
ஆசோச வரிவத்தில்
காணப்படவில்லை

மேற் கூறப்பட்ட திராவிட வரி வடிவங்கள் நம் நாட்டிலேப் பெளத்த மதம் ஆக்கிரமித்தபோது அமிழ்ந்திய 'திராவிட' வடிவத்தின் எச்சங்கள் என்றே கூறி விடலாம். இவற்றுள் தமிழ்மொழி நெடுங் கணக்கிற்குத் தனித்துவம் அளிக்கவும் ஊ, ன, ற ஆகிய எழுத்துக்கள் சமூத்திக் காணப்படுவது கண்டு நோக்கற் பாலது. இவற்றுள் ஊ, ற ஆகிய எழுத்துக்கள் பற்றி கவனிதி "கருணாத்தினு அவர்கள் குறிப்பிடுவது கண்டு நோக்கற் பாலது. "சண்டே ஒப்சேவர்" (Sunday Observer) என்ற பத்திரிகையில் "பழைய வரிவடிவம் பற்றிய ஒரு தப்பு" (New clue to an Ancient Script) என்ற தலைப்பில் கருணாத்தினுவின் (Karunaratne, 1962) எழுதப்பட்ட கட்டுரை அவ்வாற கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஊ, ற ஆகிய எழுத்துக்கள் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தது. இவ்வெழுத்துக்களில் ஊ வைப் பரணவித்தானு ளு எனப் பிழையாக வாசித்திருந்தாலும் கூட இதன் தோற்றம் தமிழ் நாட்டைப் போன்று ஊ வையே குறித்தது என பார்க்கும் (Parker, 1969) பின்பு கருணாத்தினுவும் (Karunaratne 1962) கொண்ட னர். தமிழ் நாட்டிலும் இவ் வடிவம் 2ள ஆகத் தமிழ்நாட்டுப் பிரா மிக் கல்வெட்டுக்களை வாசித்தோரார் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வரி வடிவத்தில் தனிச்சிறப்புப் பெறுவது ற வடிவமாகும். 'தமிழ்'

என்ற செய்கீழ் அனாதப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற இந்த 'ற' வடிவம் தமிழ் பிராமி நெடுங்கணக்கிற்கு மிகப் பழமை வாய்ந்த வடிவமாகவே காணப்படுகிறது. வலவரியை மாவட்டத்தில் கொற்பொத்தனை, பெரிய புனிவங்குளம் ஆகிய இடங்களிலே இது காணப்படுகின்றது. இதை ஒத்த பழைய வடிவம் தமிழ் நாட்டிலே கூடக் காணப்படுகிறது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறப்பட்டவை அசோக பிராமி வடிவம் தமிழ் நாடு - சமம் ஆகிய பிரதேசங்களிலும் புக முன்பு வழக்கிலிருந்த 'திராவிட' வடிவம் விட்டுச் சென்ற எச்சங்களாகும். இவ் வடிவத்தை முழுமை படை நாம் அறிய முடியவில்லை என்றால், அசோக வடிவத்தின் தாக்கத்தை எடு செய்ய முடியாது அவற்றுடன் இது தூண்டற்கு உவந்தமையே யாகும். அசோகன் தனது கல்வெட்டுகளில் தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தமிழ்நாடு, சமம் (தம்ப பண்ணி) ஆகியவை பற்றிக் குறிப்பிடுவதை நோக்கும் போது அக் காலத்தில் மன்னர் குடாவில் கிடைத்த முத்துப் போன்ற வணிகப் பொருட்களாக தமிழ் நாட்டின் தென் கோடியிலும் சமத்திலும் வாழ்ந்த பெருங்குதிரைகள் பண்பாட்டு மக்கள் மேற்காசியாவுடன் மேற்கொண்ட வர்த்தகத் தொடர்பின் மூலம் (அசோக வரிகளின் இயக்கிற்று பெறப்பட்டது போன்ற) இதைப் பெற்றனர் என எண்ணத்தக்கிருக்கின்றது. அசோகன் கூறும் தனி ஆசனத்தின் அழகியில் இக் 'திராவிட' வடிவமும் செய்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்று கூற்றும் மிகை யாகாது.

முன்பு கூறியது போல் 'திராவிட' என அழைக்கப் பெற்ற பிராமி வடிவம் ஒன்று இந்நாட்டில் வழக்கிலிருந்தது. என்றால் இதைப் பயன்படுத்தியோர் பெருங்குதிரைகள் பண்பாட்டின் வழிவந்த திராவிட சமூகத்தினரே எனவுக் கொள்ளலாம். இச் சமூக அமைப்பு விட்டுச் சென்ற எச்சங்கள் பலவும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலே கவகங்களாக இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சிலவற்றை ஆராய வேண்டும். இவற்றுள் முக்கியமானது 'பருமக' (Parumaka) என்ற பதமாகும். இப்பதம் அக்கால சமூகத்தினரிடையே வழக்காற்றிலிருந்த ஒரு பட்டப் பெயராகக் காணப்படுகிறது. இவர்கள் பற்றிக் கூற வந்த பரணவித்தராவும் (Paravittara 1970) இவர்கள் பற்றிக் கூறியிருந்த ஆரியர்களின் வழிதோன்றல்களே என்றும் இந்நாட்டிற்கு விவசாயம், சிங்கை மொழியோடு இணைந்த ஆரிய நாகரிகம் ஆகியவற்றைப் பரப்பிய பெருமையும் இவர்களையே காருமென்றார். கல்வெட்டுக்களில் இப்பதம் கி. பி. 1ம் நூற்றாண்டில் வழக்கொழிந்ததாயும் கூட சிங்கை மன்னர்கள் இக் காலத்தொட்டு கி. பி. 10ம் நூற்றாண்டு வரை 'மகா பருமக' (Maha Parumaka) என்ற பட்டப் பெயரைக் கொண்டிருந்ததை நோக்கும் போதும், இப் பட்டப்பெயர் இணைந்து வரும் இவர்பெயர்களைப்புகடையோர் நிர்வாகத்தில் வகித்த

பலவித பங்குகளை ஆயும்போதும் 'பருமகர்'கள் எனப்பட்ட கட-
டத்தினர் நாட்டுள் அரசியல், சமூக வழங்கிக் கொண்ட மூக்கிய
பங்கு தெளிவாகிறது.

இப்பதத்தின் மூலத்தை ஆராய்ந்தோர் பலவாறு விளக்க மளித்-
தனர். பெல் (Bell, 1892: 69) இப்பதம் "தலைவன்" என்ற கருத்திற்கு
உபயோகிக்கப் பெற்ற மன்னனையும் குறித்தது என்று. இத்தொடர்
வடமொழி 'பிரமுக' (Pramukha) சிங்கை 'பமொக்' (Pamok) தமிழ்ப்
பெருமகன் (Paramakana) ஆகியவை ஒத்த பதங்கள் எனவும் எடுத்த
துரைத்தார். பரணவித்தரானுகோவெனில் (Paranavithana, 1970) இது
ஒரு பழைய சிங்களச் சொல்லென்றும் வடமொழி "பிரமுக" பாளி
'பமுக்' (Pamukha) அல்லது 'பமொக்க' (Pamokkha) ஆகியவற்றின்
திரிபெனவும் வரலாற்று இடத்தையும் தமிழ்ச்சொல் பெருமகனுக்கும் எது
வித தொடர்பும் இக்கூறு பெற்றுக் கற்று இலக்கியங்களில் கூட பிரா-
மிக் கல்வெட்டுக்களுக்குப் பின் அதுவும் மிகவும் பிற்பட்டே தான்
பரும் இப்பதம் வடமொழி "பிரமுக" வின் திரிபெனவும் அளிப்பீ-
ராயப்பட்டார். விக்கிரம சிங்களவும் (E. Z., Vol. I: 17, 35) வடமொழி
"பிரமுக" இத்தி "பரீமுக" (Pamukha) பாளி 'பமுக்' 'பமொக்கோ'
சிங்கை 'பமொக்' (Pamok) ஆகியவை என்பனம் ஒன்றோடொன்று
தொடர்படைய பதங்கள் எனவும் கூறி தலைவன் என்ற கருத்தையே
நுவல தருகின்றன என்றும் கருதினார். பாளி சிங்களப் பதங்கள்
வடமொழி 'பிரமுக' வின் திரிபென்பதும் இவர் கருத்தாகும். மேற்
கூறிய கருத்தையே பின்னர் வந்த திலக் கெற்றியாராய்ச்சி (Hennings-
chi 1972) போன்றோரும் தழுவினர்.

ஆனால் இப்பதத்தை ஒலிபியனைப்பினும் உருவியனைப்பி-
றும் ஆய்ந்து பார்க்கும் போது மேற் கூறிய கருத்துக்கள் இரண்-
டின்மையான கருத்தை வெளிக் கொண்டுவந்தல் என்பது புரணாகி-
றது. உண்மையில் சிங்களச் சொல்லாக 'பருமக' வை ஏற்று வட-
மொழியின் திரிபென நாம் கொண்டால் இச் சொல் மறுவிய-
னைப் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய தொன்றுக்கே எனப்படவில்லை.
'பிரமுக' வின் வரும் "பிர" (Pra) என்பது 'பர்' (Par) அல்லது
'பர்' (Pa) ஆகத் திரிபுமே ஒழிய 'பமு' (Pamu) ஆகத் திரிய-
மாட்டாது. எய்வித மெனில் வடமொழியிலுள்ள பிரியா
(Priya) சந்திரா (Chandra) என்பன மரவும் போது 'பிர' (Pa)
'சண்ட' (Chanda) என வருவது போல் ஆகும். சிங்கை 'பமொக்'
(Pamok) பாளி 'பமுக்கோ' (Pamukko) "பமொக்கோ" (Pamokkko)
ஆகியவை வடமொழி 'பிரமுக' வின் திரிபுகளேயாகும். இவ்விதம்
வடமொழியிலிருந்து திரிபு பெற்ற சொற்கள் சிங்களம், பாளி ஆகிய
மொழிகளில் இருக்கத்தக்கதாகப் பரணவித்தரன வழியந்த அறிஞர்
கள் இக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'பருமக'வை 'பிரமுக'
வின் திரிபெனக் கொள்ளுவது விந்தையினும் விந்தையாகவே தெரி-

கிறது. உண்மையில் தமிழ்ப் 'பெருமகன்' வடமொழி 'பிரமுக' ஆகியவை வெவ்வேறு தனிச்சொற்கள். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வந்ததன்று. இதனால் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் 'பருமக' என்பது தமிழ்ப் 'பெருமகன்' என்பதன் திரிபென்றும் இத்தற்கும் சில்களபாளி வடமொழிச் சொற்களுக்கும் எதுவித தொடர்பும் இருக்கவில்லை என்றும் சொல்வது பிழையாகாது. 'பருமக' என்பது தமிழ்ச் சொல்லே என்பதை இக் கல்வெட்டுகளில் இரப்பதத்தின் பெண் பாலக் குறிக்க வரும் 'பெருமகன்' எனும் சொல் மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் வடமொழியில் அமைந்த 'பிரமுக'வோ வெளியில் ஒரு பொதுப்பாற் சொல்வாகும். இதனால் இத்தற்குப் பெண்பாற்சொல் கிடையாது. எனவே தான், பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கும் "பருமக"வுக்கும் தமிழிலுள்ள "பெருமகன்", "பருமகன்" ஆகிய பதங்களுக்குமிடையே நெருக்கிய ஒற்றுமை உண்டு எனக் கொள்ளக்கூடக்கூடாது. இவ்வொற்றுமை மேலும் இலக்கிய ஆதாரங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் "பெருமகன்" என அழைக்கப்பட்ட, குறுக்கன் அல்லது குலங்களின் தலைவர்கள் தமிழ்நாட்டில் பல பழையியில் நிலிப்பெற்றிருந்ததைக் கூறுகின்றன. (I. L. T. A., 1970 1097 - 98) அக்கால உல்லாச் தீர்வாகத்தில் இவர்கள் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தனர். இப் பதம் பின்பரும் கருத்தங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டது எனத் "தமிழகராதி" (Tamil Lexicon, 1932 : 1881 - 2882) கூறுகிறது. அவையாவன (1) பெருமக்கன் (2) தலைவன் (3) அரசன் ஆகும். இப்பதத்தின் திரிபுகளாகிய 'பெருமகன்', 'பெய்மகன்' ஆகியவை முறையே பிரபுக்கள், பெருமக்கள், முதியோர், அரசன் ஆகியோரைக் குறித்து இறுதியில் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவத்தையே குறித்தது. சேர மன்னர்களின் பட்டப்பெயர்களில் "பெருமகன்" என்பதும் ஒன்று என்பதும் கண்டு திளைவுகூறல்பாகாது. இவற்றைக் கவனிக்கும்போது, "பருமக" என்பதும், "பருமகன்" அல்லது "பெருமகன்" என்பதன் விசாரமே என்பதும் வெள்ளிடமலை.

இப்பதம் நம் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இயற் பெயர்களுக்கு முன் அடைமொழியாகப் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது. இப்பெயர்களை உடையோர் "சேனாதிபதி", "அமைச்சர்", "கணக்காளர்" (Redagarikas, arakas) "பொதுப்பதிக்காரன்" (Adikas) "ஊடுகள் பசுது காப்பாளர்" (Kannapadikas) போன்ற முக்கிய பதவினை வகித்தனர் என்பதும் புலனாகிறது. இக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது ஒரு 'பிரபுத்துவ'க் கூட்டத்தினரையே "பிரமுக" என்றபதம் குறித்து தின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. (Nicholas, 1939: 17) இக் குழுவினர் நாட்டின் தீர்வாகத்தில் மனைனுக்கு அடுத்ததாக முக்கிய பங்கினை வகித்து முதுசெலும்பாக அமைந்திருந்தார்கள் எனவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் செல்வாக்குப் பெற்ற இக்குழுவினரைக்

குறித்த பதம் கி.பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இக் கல்வெட்டுக்களில் விழுந்து மறைந்ததன் மர்மமென்ன?

இந்தாண்டு மன்னாளுட்சித் தத்துவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி ஆராய்ந்த திலக்கெற்றியராச்சி (Hettiarachi, 1972) இப் பதம் இக் காலத்தில் வழங்கொழிந்ததற்கான பல காரணங்கள் இருக்கலாம் என்றும் அதில் முக்கியமான காரணம் திரவாகத்தில் இது வரை இவர்கள் பெற்றிருந்த மூக்கியம் குறைந்ததே எனக்கூறி, இக்காலத்தை அடுத்த காலப்பகுதிகளில் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் "ராதிய" (Ratya) "ராக" (Ratika) எனவும், திலக்கிய நூல்களில் "ராதிய" (Ratiyar) எனவும் அழைக்கப்படும் மகாட்ட அதிசரிகளின் தோற்றமும் எனச்சியுமே 'பருமக' எனின் மறைவுக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம் எனவும் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஆனால், இக்கால அரசியல் நிறுவனத்தின்படிமுறை வளர்ச்சியை உற்று நோக்கும்போது இக்கருத்துப் பெருமளவுக்குத் தர்க்க ரீதியாக அமைந்ததொன்றாகவே தென்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் குழுக்களாகவும் பின்னர் விசிவடைந்த குடும்பங்களாகவும் இருந்த உச்சரர் அமைப்புமுறை காலமேட்டத்தில் பிராந்திய அடிப்படையில் மத்திய மன்னர் அதிகாரம் விசிவடையும்போது மறைவதும், அதன் இடத்தில் அரச அதிகாரிகள் ஆதிக்கத்தைப் பெறுவதும் வரலாற்று நியதி. இந்தக் காலக்கேற்ப விசிவடைந்த குடும்பங்களில் (patented family) தலைவர்களாகவும், குழுக்கள், குலங்கள் ஆகியவற்றின் தலைவர்களாகவும் இருந்த இப் பருமன்கள் செல்வாக்கு மறைந்ததைப் பிராயிக் கல்வெட்டுகளில் இவர்களின் பெயர்கள் மறைந்தது எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். இருந்தும் கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இப்பட்டப்பெயரை மன்னர்கள் குடியிருந்ததை நோக்கும்போது மன்னர்களும் இக்குழுவினரிடையே இருந்து தோன்றியவர்களே என்பதும் அவ்வாறான ஒரு தோற்றத்தின் எச்சமே இவர்கள் குடியுடைய பட்டப்பெயரான "மகாபருமக" என்றும் கொள்ளலாம். அத்தோடு "பருமகன்" உடவுளிக் குறிக்கும் ஒரு பதமாக இருந்ததை நோக்கும் போது ஆரம்பத்தில் "தெய்விக வழிவந்த மன்னாட்சி" யாகவே சமுத்த மன்னாட்சி அமைந்தது என்பதும், சமுத்தியும் தமிழ்நாட்டைப் போலவே மன்னாட்சித் தத்துவம் வளர்ச்சிபெற்றது என்பதும் தெளிவாகின்றது. தற்காலத்தில் சமுத்துப் பழைய மன்னாட்சி பற்றி ஆராய்ந்த சென்றி ஆராய்ச்சி, எக்லாவலி (Ellavalli 1979) போன்றோர்கூட தெளிவாகிறது. குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு அரசியல் சமூக நிறுவனங்களின் தோற்றத்தையும் அவற்றுக்கும் சமுத்து நிறுவனங்களுக்குமிடையே இருந்த நெருக்கிய ஒற்றுமையையும் மறந்து எடுத்ததற்கெல்லாம் வட நாட்டின் சமகால அரசியல் நிலையின் பின்னணியில் சமுத்து நிறுவனங்களை ஆராய முற்பட்டதார்தான் 'பருமக' போன்ற பதங்களுக்குச் சரியான விளக்கத்தைக்கொடுக்க முடியவில்லை. ஏன், இவர்கள் உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்கொண்ட 'பருமக'

(Pramukha) என்ற பதம் வடமொழியில் ஒரு வணிகக் குழுவின் தலைவனையே குறித்தது. (Ellawalla, 1969 : 38) இவனை ஐசாதக தூதர்களும் சேனிபுறமுகம் (Senipamukha) என அழைத்தனர். ஐசாதக தூதர்களில் வரும் "ஜெதக" (Jethaka) என்ற பதமும் 'பிரமுக'வைப் போல்து விவரபரக் குழுவின் தலைவனையே குறித்தது என எக்ஸாவலை அலிப் பிரவயப்படுகிசுரர். (Ellawalla, 1969 : 83) இவ்விதம் திருத்த விவரபரக் குழுவின் தலைவனது கடமைகளையும் சுழத்தப் "பருமகக்க" வசித்த பொதுப்புக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பரக்கும்போது திருவேறு அமைப்புக்களும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட அமைப்புக்கள் எனத் தெரிவிக்கிறது. இதனும் வடநாட்டு "பிரமுக" என்ற வடமொழிப் பதமும் அதன் வழிவந்த குழுவினரும் தமிழ்ப் 'பெருமக்கள்' வழி வந்த குழுவினரும் வெவ்வேறான திரு அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகள் என்றே கொள்ளக்கூடக்கூடாது. கருங்கக் கூறின் பெயரளவில் மட்டுமல்ல கருத்தளவியும் ஆற்றிய கடமைகளினும் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும், "பெருமக்களையும்" சுழத்தப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் கூறும் "பருமக"க்களும். ஒன்றே என்பதும், அக்காலத்தக் கல்வெட்டுக்கும் குழுக்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட பட்டப்பெயர் என்பதும் தெளிவு.

"வேள்" என்பதும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி வரும் இயற்பெயர் சொல்லாகும். தென்னாட்டுச் சூழக அமைப்பு முறையை அறிவாத பேராசிரியர் பன்னவித்தான (Parasavithana, 1970) அவர்கள் 'வேள்' எனப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் பதத்தை 'வேறு' என வாசித்து வெறும் ஒரு பெயராகவே கருதுகின்றார். 'ன' 'வை' 'து' வாகப் பன்னவித்தான தவறுதலாகவே வாசித்தார் என்பதைத் தமிழ் நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் தவ் வரி வடிவம் உறுதிப்படுத்துகிறது. இன்றைக்கு ஒரு தூற்றிட்டுக்கு முன்பாக (1909) வடிவியலில் உள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் இந்த 'ன' கப்பக கண்ட பொறியியலாளரான பர்க்கர் (Parker 1909) கூட இது அக்காலத்தில் பிராமிட் இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்ததை நினைவு படுத்துவதாகத் தாம் கருதுவதாகவே எடுத்துரைக்கின்றார். அண்மைக் காலத்தில் கருணரத்தின அவர்களும் பன்னவித்தான வின் வாசிப்புப் பிழை என எடுத்துக் காட்டி இது திராவிடி வடிவத்தில் அமைந்த சிறப்பெழுத்துக்களில் ஒன்றே எனவும் உண்மையுரைத்தார். (Karunaratna, 1962) எனவே சுழத்தப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் 'வேறு' எனப் பன்னவித்தான தவறுதலாக கண்ட வாசிப்பு உண்மையில் 'வேள்' களையே குறித்தது என்பதை இக் குழப்பப்பெயர் இயற்பெயர்களோடு சேர்த்து வருவது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. உண்மையில் இவ்வெண் (வேறுவை) ஒரு இயற்பெயராகக் கொண்டால் இது இடங்களில் அடுத்தடுத்து ஏன் இது இயற்பெயர்கள் வரவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது என்பதற்குச் சரிவரப் பதில் கூற முடியாது இருக்கின்றது.

பேராசிரியர் பரணவித்தான (Parasavitaṅga 1970: 122) தாக்கேய நில பண்ணியில் இவ் 'வேள்' எனின் மூலத்தை வடமொழியிலுள்ள 'வைல்வ' என்ற பதத்தில் காணலாம் என்பினார். ஆனால் இதே போன்ற தமிழ் நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட்ட வடிவத்தை வாசித்த மகாலிங்கரும் (Mahalingam 1967) மகாதேவனாரும் (Mahadevan 1968) இவை தமிழ் நாட்டில் சங்க காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த 'வேள்' எனப்பட்ட ஒரு நில மன்னர்களையே குறித்தது என்று உறுப்போது எழுத்திலும் இதே வடிவம் அதே கருத்தைக் கொடுத்தது என்று கொள்ளுவதில் என்ன தவறு? சங்க காலக்காலத்தில் வரும் 'வேள்' கல் (Suhramaniam, 1966: 201) குறியை மன்னர்களாக தமிழ் நாட்டில் பல பகுதிகளிலும் ஆட்சி செய்து திருநாடும் கடத்த தற்காலக் திருவனந்தபுரம், மதுரை ஆகிய இடங்களை உள்ளடக்கிய பகுதியே - 'வேள் நாடு' என அன்ற அழைக்கப்பட்டது. அண்டையிலே இவ் வேள்களே தமிழகத்தில் பெரும்புலகாலப் பண்பாட்டை உருவாக்கியவர்கள் என்ற கருத்தைச் செல்பதலகம்பி அவர்கள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள் (Champakalakshmi, 1978: 110 - 122) பண்டமயில் 'வேளிர்' என அழைக்கப்பட்ட இவர்கள் தமிழ் நாட்டில் பழங்குடிசைவர்கள், இவர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் 'கொள் மூலவேளிர்' 'முதுகுடி வேளிர்' என அழைக்கும், தமிழில் இன்று வழக்கிலிடிக்கும் வேளாள் என்ற சொல் வேளிர்க் வழித்தோன்றலே, விவசாயிகளான 'வேள்களே' குளங்கள் மூலம் நீர்ப்பாய்ச்சி விவசாயம் செய்யும் மூலதனமையும் எழுத்திற்குப் புலத்தினர் எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. இன்றும் சிங்கள சமுதாயத்திலும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் போன்று இவ் வேளிர் வழிவந்த 'கொய்கை' சாதி யினரே எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையினராகக் காணப்படுவதும் என்ற கருத்திற் கொள்ளற்பாலது. இதனால் தான் சிங்கள, தமிழ் சமுதாயச் சாதி அமைப்புகள் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. வட நாட்டு வரும் அமைப்பிற்கும் இதற்கும் பெரும் வேறுபாடு இருப்பதைக் கண்ட ஆளந்தகுமாரசாமி Cumaraswamy, Anand K. 1956) ஸரயாசி (Ryan 1933) போன்றோர் இது திராவிட சமுதாய அமைப்பே என்றனர். சங்க ஓட்டத்தில் 'வேள்' என்ற பதம் சிங்கள மொழியில் வழக்கற அதன் ஓட்டத்தை அதே பொருளைத்தரும். 'கொய்கை' (Geyigama) என்ற சொல்லுப் பெற்றது என உய்த்துணரலாம்.

"ஆய்" எனப்படுவதும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் சூலப்பெயர்களில் ஒன்றாகும். இதன் பெண்பால் "அயி" (Ayi) என இவற்றின் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பதங்களும் ஏற்கெனவே ஆராயப்பட்ட பதங்கள் போன்று சிறிசுத்துவை அடுத்த சகாப்தத்தில் வழக்கொழிந்தன. பரண வித்தான இச் சொல்லை "அய்" என வாசித்தார். தமிழ் நாட்டைப் போன்று எழக் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்க, நெடுநில வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு வேறு ஒரு தனிக் குறியீடு காணப்படாததும் இவற்றின் மேலாக பரணவித்தானுபோன்று

அறிஞர்கள் ஆதித் தமிழகச் சமுதாய அமைப்புக்கும் சிங்கள சமுதாய அமைப்புக்கும் இடையே இருந்த அடிப்படை ஒற்றுமையை இளங்களைத் தவறியதும் இங்கொரு காரணமாகும். இதனால் இவர் இச் சொல் வடமொழி ஆர்ய (Arya) "மதிப்பிற்குரியவர்" (Parasavita 1970) எனக் கொண்டார். பிற்பட்ட அநாதபுர காலத்தில் வழக்காற்றிலிருந்து "அப" (Apa) என்பது இதன் வழிசொந்தமே எனவும் கொண்டார். பரணவித்தானும் அவர் வழி வந்தோரும் இதனை ஒரு பட்டப் பெயராகக் கொண்டனர் ஒழிய, ஒரு குலப்பெயராகக் கொண்ட விக்கி. செந்நி ஆராச்சி (Hemiaschi, 1973:64) பரணவித்தான இச்சொல் மருவிய விதம் பற்றிக் கொண்ட கருத்தில் ஏற்பட்ட அதிருப்தியால் போதும் இதைப் பரணி மொழியில் "அய்யா" (Ayya) விக் வழி வந்தது என்றார். மகாவம்சம் போன்ற உலகிய நூல்களில் கூட இப்பதம் மதிப்பிற்குரியவர், தலைவர், பிரபு, ஆகிய கருத்துக்களினே பயன்படுத்தப்பட்டதென்பதே இவரின் வாத்தத்துக்கு ஆதாரமாகும். ஆனால், இக் கருத்துக்கள் பொருத்தமற்ற, மனவாகத் தென்படவில்லை. காரணம் தமிழ் நாட்டில் துறே வடிவத்தை "ஆய்" என வாகித்த மகாவிக்ஷம் (Mahaviksha, 1967:60) எழுத்திலும் இது வேக்கிப்போல்க்குறைய மன்னர்களாகிய "ஆய்க்கி" குறித்தது எனக் கூறுகிறார். எனவே இதையும் "வேகி"ப்போல ஒரு குலப் பெயராகவே சொல்லுதல் பொருத்த முடையதாகக் காணப்படுகிறது. நக் நாட்டில் குலங்களான ஆய்க்கும், வேக்கும் தமிழ் நாட்டைப் போன்று இந் நாட்டில் சகல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்தவர்கள் (படம்: 1) குறைய மன்னர்களாகிய இவர்கள் சமூக அந்தஸ்தில் பிரபலர்களாகிய "பருமகர்க்கி" வீட ஒருபடி உயர்ந்தவர்களாய், மன்னர்களுக்கும் அடுத்த நிலையில் விளங்குகிறார்கள் எனவும் கொள்ளலாம். இவர்களுக்கும், மன்னர்களுக்கும் இடையே மனதொடர்புகளும் இருந்தன. அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசு நிதவனத்தின் வளர்ச்சியும் அதிசாரப் பரவலுமே "பருமகர்க்கி" போன்ற இவர்களையும் சமுதாயத்தில் பெற்ற முக்கியத்தை இழக்கச் செய்தது. இதனுள்ளால் சி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் இவர்கள் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் அருகிக் காணப்படுகின்றன. "ஆய்" என்ற பதம் தமிழ் நாட்டில் முக்கிய நிலத்தில் வாழ்ந்து, மந்தை மேல்படையப் பிரதானமாகக் கொண்ட இடையர் குலத்தையும் குறித்தது எனலாம். கல்வெட்டுக்களில் நாள்கு திடங்களில் "ஆய்மார" (Aymara) என்ற பதமும் காணப்படுகின்றது. பரணவித்தான (Parasavita 1970: 103) இது வேகக் கடவுளான "ஆர்யமகி" குறித்தது எனக் கொண்டாலும் கூட 'மாரன்' எனப் பெயர் கொண்ட "ஆய்" குலத்தவனை இது குறித்தது எனக் கொண்டால் தவறாகது "ஆயின்" பெண்பாலாக 'அயி' என்பது இக் கல்வெட்டுக்களில் பல திடங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. (Parasavita 1970: 102). பரணவித்தானுவேவெளில் வடமொழி "அய்பர்" என்பதிலிருந்து மருவியதுதான் "அயி" என்றார். உண்மையில் இது ஐயனின் பெண்பாலான "ஒளவையே"

குறித்து எனலாம். (A. R. A. S. M., 1919 : 58) தமிழின் கிளைமொழிகளில் ஒன்றாகக் கண்டடத்தலமைந்த மிகப் பழைய கல்வெட்டுக்களில் "அபே" என துறு வழங்கப்பட்டதை நோக்கும் போது (A. R. A. S. M., 1919 : 79) இங்கே தமிழில் 'வ' 'பா' வாக விகாசம் பட்டது புலப்படுகிறது. தமிழின் கிளைமொழிகளில் ஒன்றாகிய ஆதிச் சிங்கள மொழியினும் (எலுவில்) துறு கண்டடக்கதப்போல் 'அபி' என வழங்கப்பட்டது என்ற கருதுவது பொருத்தமுடையதாகும். எனவே, 'அபி' என்பது 'ஆயிரி' பெண்பாலான 'ஆசிரியனாயும்' குறித்தது எனலாம்.

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பழங்குடிகளில் பழையர் (Palayar) என்போரும் ஒருவராவர். பாண்டிய வம்சத்தின் நேற்றகத்துக்கும் பழையர் எனத்திறங்க தென்கிழிய ஒற்றுமையுண்டு என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். காரணம் 'பழையர்', 'பண்டையர்' ஆகியது 'பண்டு' (பாண்டியர்) ஆசிரியை ஒரே பொருளியே குறித்து திற்பதாலானும். நம் சமீபக் கல்வெட்டுக்களினும் (Parasavittana 1970) 'பழையர்' பற்றி வரும் குறிப்பும் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த குலங்களில் ஒன்றாகிய பழையரைக் குறித்தது எனலாம். இப்பழையருக்கும் வேள்சளுக்கும் தொடர்பும் இருந்தது. சமீபகால ஆண்ட பரணிய மகிளாக்களாகிய "பழையன் மாருகி", "பண்டியன் மாருகி" ஆகியோர் பற்றி மகாவம்சம் (Mahavamsa, ch. XXXIII 51-61) பேசுவது அக்காலத்தில் தங்கியிருந்த பழையரை கிணவுட்டுகின்றதை "பண்டியரும்", "பழையரை"ப் போன்ற பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்படுகின்றனர். (Parasavittana 1970 : 115). அமைதி தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த குலங்களைப் போன்ற சமீபகாலம் வாழ்ந்த குலமொன்றுமாதக் கருதுவதற்குப் பதிவாகப் பரணவிக்கான கிற்றைவரை கற்பனை உலகில் வாழும் 'பண்டிய' என்ற பெயர் கொண்ட வடமொழி மூலியன் வழியாகப் பிறந்த சொல்லே என இதைக் கூறுவது பொருத்த மற்றதாகவே கணம்படுகின்றது.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் துணுதுமொரு பெயர் "பரத" (Barata) ஆகும். இதோடு "பதிர" (Padira) "பட" (Pata) போன்றவையும் கணம்படுகின்றன. இவைமெய்களால் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை எனத் திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும் கூட 'பரத' என்ற பதம் மேலே காட்டிய குலங்களைப் போல் அக்காலத்தில் "பரதவர்" குலத்தைக் குறித்து நின்றுருக்கலாம் என்று சொன்னக் கூடக்கிறது. ஆனால் பரணவித்தானேனெனில் இதை ஒரு பட்டப் பெயராகவே கொண்டு "பிரபு" என்ற கருத்தில் துறு வழங்கப்பட்டது என்றார். எம்ஸலுவியும் (Elliswala 1961 : 41) பரணவித்தான விளக்கத்தை ஏற்றக் கொண்டுள்ளார். உண்மையில் இயற் பெயரை அண்டி வரும் இப் பெயர்களை தென்கிந்திய குல அமைப்பு

முறையை விளக்கிக் கொள்ளாத இயல்விஞர்சர் பட்டம் பெறவே விரைவே கருதினர். ஆனால் இதைக் கடைப் பெயர் எனக் கொள்ளுவதே பொருத்த மூலையதாகும். ஆனால் தற்காலத்தில் பழைய பாண்டியக் கையெழுத்துக்கும் வடமேற்கு அழத்தின் கையெழுத்துக்கும் வாரும் "பரதவர்" குலத்தின் மூலாதையதையே இப்பதம் குறித்தது எனக் கொள்வது பிழையாகாது. சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வத் திவத்தில் வாழ்ந்து வருணனை வழிபட்ட குலத்தைப் பற்றிய விநிவான செய்தியுண்டு. யீசு பிடித்தல் தான் மூலக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டுவந்ததாழம் இவர்கள் வடக் கணியத்திலும் அக்கறை வட்டி இருந்தனர். குதிரை வணிகமும், மூத்துக்குளிப்பும் இவர்களது பிரதானமான தொழிலாக இருந்தது.

கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அநுராதபுரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய பிராமிக் கல்வெட்டில் தமிழ்நாட்டவரைக் குறிக்கும் 'தமிழ்' என்ற குறிப்பு வரும் இடத்தில் 'பரதவர்', 'கர' (கரையார்) (Parasavita, 1970: 94) போன்ற எழிப்புகளும் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்கும் அழத்திற்கும் இடையே காணப்பட்ட தொடர்பின் வலியுறுத்துகின்றன. நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்றும் பரதவர் பரிசையை வழிபட்டது பற்றிக் குறிக்கிறது. மகாவம்சமும் பெருந்தலை வகுமுகிய இந்நாட்டில் பரிசுமாரும் வழிபாட்டித்திய மரங்களில் ஒன்றுக் இருந்ததைக் கூறுகின்றது (Mahavamsa Ch. 10 V. 30).

இக்கல்வெட்டுகளில் "மர" (Mara) என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றது (Parasavita 1970). இதனால் யீசு விஞ்ஞானிகள் விசிந்த மரவர், மரவர், மரவர் சூரிய சொற்களில் அடிபொருந்தியதாகக் கிடைப்பதும் வாய்ந்தது. மதுரைக் காஞ்சியில் பாண்டியன் முன்னோர்களில் ஒருவனுக்கு "பழையகாரன்" குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அத்துடன் இப்பெயர் மரவர் என அழைக்கப்படுகிறபோது பாண்டியருக்கும் "மரவர்" என அழைக்கப்பட்டு மரவர் குலத்துக்கும் வழங்கப்பட்ட சொல் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. எனவே, அழத்திலும் இது "மரவர்" குலத்தையும் மரவர் எனப்பட்ட பாண்டியர்களும் குறித்தது எனலாம். இவற்றோடு "யீசு" என்ற பதமும் யீசுமத்திய (Yishu-mattiyā) கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது. Parasavita (1970: 99) இதன் பொருள் மத்தியி பதவி வகித்த "யீசுவன்" என்பதாகும். அழத்தின் அம்பாறை மரவட்டத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளிற் (Parasavita 1970: 21) மஜிம மகாராஜ (Majhimaharaja) எனக் குறிக்கிறது. இது தமிழ் "யீசுவனின்" பிராமிக்குத் தொழி பெயர்ப்பு எனக் கொள்வது பிழையாகாது. யீசுவன் என அழைக்கப்பட்டு "யீசு" சின்னம் படைத்திருந்த பாண்டியர் இந்நாட்டில் செல்வக்குறிவிருந்தனர் என்பதைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் யீசு இலக்கியங்களும்

எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (Parasavittane 1970 : XXVI) அத்துடன் மீள் சினைம் பொறித்த நானவங்கள் கந்தரோடையில் கண்டெடுக்கப் பட்டதும் என்னு் குறிப்பிடத்தக்கது. (Pieris, 1919 : 50)

இத்தகைய பின்னளியில் நோக்கும் போது சுழற்றுக்கு முதலில் வழங்கப்பட்ட பெயரைக்கூடத் (தம்பபண்ணி) தமிழ் நாட்டில் பாண்டியக் கரையில் இருந்து வந்த மக்கள் இட்டனர் எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. ஏன் விஜயனுடைய கட்டுக் கதையில் கூட பாண்டியர் பற்றிய குறிப்புண்டு. இப்பாண்டியரைப் பாளி தூக்களையிய திபவம்சம், மகாவம்சம், ஜனவம்சம் ஆகியவை "பண்டு" என அழைப்பதை நோக்கும் போது, "பண்டு" பழையர் எனத்தகுச் சேர்த்த பாண்டியரைக் குறித்தது எனக் கொள்ளக் கிடக்கிறது (Nicholas, 1959 : 7-8). வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால சுழமணிகளில் "பண்டுவாகதேவ" "பண்டுக்கபய" ; "பிண்டுல" போன்ற, பெயர்களைக் காணும் போது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் பாண்டி நாட்டிலிருந்து சுழத்தில் முதல் முதலில் ஜடி யேறிய பாண்டியரை இது குறித்தது என்ற கூடுதலுறும் பிழையாகாது. தமிழ் நாட்டிலும் நாகரிகம், மொழி, கலைகள் ஆகியன வளர்ந்த பீரதேசம் பாண்டிநாட்டே எனலாம். மதுரை, கபாடபுரம், தென்மதுரை ஆகிய நகரங்களிலே தமிழ்ச் சங்கங்கள் நினைபெற்ற தும் பாண்டி நாட்டிலே எனலாம். இங்கு வழக்கிலிருந்த மொழி நான் "செந்தமிழி" மொழி என அழைக்கப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம். பாண்டி நாட்டில் பழமையை தொல்வியல் ஆய்வின் மூலமும் அறிய முடிகிறது. பாண்டி நாட்டில் துறாறாக நகரீகளில் ஒன்றான கொந்தையில் மேற்கொண்ட அழைவராய்வால் இப்பட்டி னத்தின் தோற்றம் கி. மு. 8-9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்திருக்க ளாம் எனக் கொள்ளக் கிடக்கிறது. (I. A. R. 1969-70 : 63) ஜேமினா தபாரும் (Thapar Romila 1975) பாண்டியரின் முதல் தலைநகரான "கூடல்" என மறுபெயர் கொண்ட "மதுரை" மத்திய கிழக்கு "அஜூனிபாகி" கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுவதை எடுத்துக் காட்டு வதன் மூலம் பாண்டி நாட்டில் வழக்கிலிருந்த தமிழே சங்கம் கண்ட தமிழ் என்பதும் 'செந்தமிழி' என்பதும் இப்பாண்டியர் வர லாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே சுழத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றனர் என்றும் கொள்ளலாம். பாண்டி நாட்டுச் சங்கமேறிய சுழத்துப் புலவர்கள் பற்றிய செய்தி (Subramaniam 1966 : 127) இக்காலத்தில் சுழத்துக்கும் பாண்டி நாட்டிற்கும் இடையே இருந்த நெருங்கிய தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது தொல்வியல் சான்றுகளைக் சுழத்தில் காணப்படுங் பொளிப்பிரிப்பினுள் பெருங்கற்காலப் பண் பாட்டுச் சினைங்கள், பாண்டிநாட்டு ஆதிக்க நல்லாரச் சினைங் களை ஒத்துக் காணப்படுவதும் மேற்கூறிய கருத்தினை மேலும் வலியுறுத்துகிறது.

இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் குலப்பெயர்களான "ஆயர்", "வேயர்", "பரதர்", "புலயர்", "பழையர்", "மாறர்" ஆகியனவையே "ஆயர்", வேயர், பரதயர், புலயர், பழையர் மறயர்" எனச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் பழைய திராவிடக் குலங்களையே குறித்தது என்பதே பொருத்த முடையதாகும். பழைய குலப் பெயர்களின் அவதாரங்களே இவை இன்று பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட்டாலும் கூட முன்பொருகால் திராவிட சமுதாய அமைப்பின் கீழ் அடங்கும் சிங்கை - தமிழ் சமூகத்தினவர் வரலாற்றுக் காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் குலங்களாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிவுறுத்துவதோடு, சங்க நூல்கள் காட்டும் குல அமைப்பையே பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் காட்டுகின்றன. என்பதைவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்குடும்பப் பெயர்த்தத்தோடு இங்கு குடிபடுத்த வட ஆற்காடு பிராகிருத மொழி அப்போது வழக்கிலிருந்த இக்குலக்களீது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தால் அவற்றுட் பலவற்றின் பெயர்கள் இன்று துணுக்குகளாகவே காணப்படுகின்றன; பல மறைந்தன; பல இன்றும் அரைகுறையாகத் தமது பழையகையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மேற்கூறிய குல அமைப்போடு மேலும் பல பெயர்கள் ஆக அவதத்தில் இவைய திராவிட சமுதாய அமைப்பின் தனித்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றில் ஒன்றுதான் "மருமக" (மருமகன்) என்ற சொல்வரும் (Parasavhana) 1970 Nos 83, 289, 407, 413, 744, 1207, 1147, 1161). பரணவித்தான இதை ஒரு தமிழ்ச் சொல் என ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட இது சிங்கள மொழியில்கமைந்த "முண்புற" (Maambura) என்ற சொல்லிலுந்து மருமியது என்று ஆணர். விக்ரமசிங்காவோ இது தமிழ்ச் சொல்தான் என ஏற்றுக் கொண்டார். (E Z I:17) தமிழகராதி இதற்குப் பின்வரும் கருத்துக்களைத்தருகிறது. 1) ஒரு ஆணின் சகோதரியின் மகன் கல்வது பெண்ணின் சகோதரனின் மகன். 2) மணத்தால் வந்த மருமகன் 3) சத்தியமேசன் (Tamil Lexicon V. Part I 2090). தமிழ்மொழி எனில் மருமகன், மருமான், மருமகன் ஆகியவை மருமகனைக் குறிக்க. மணப்பினோர் என்பது வழிவந்தோர் அல்லது முன்பினோர் எனப் பொருள் பட்டது. மருமகி, மருமகன் ஆகியவை இவற்றின் பெண் பாலங்களும். சிங்களத்தில் இன்றும் வழக்கிலிருக்கும் "முண்புற" என்ற சொல்லு சத்தியமேசன் என்ற கருத்தினும் உபயோகத்திலுள்ளது. மருமகன் சிங்கை - தமிழ் சமூகத்தில் இன்றும் பெரும் முக்கியத்துவத்தை தோக்கும் போது முன்பொருகால் வழக்கிலிருந்த தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பின் எச்சங்களை இவைகள் என எண்ணத் தூண்டு கிறது. இன்றும் மலையாளத்தில் வழக்கிலிருக்கும் "மருமகன் தாய அமைப்புமுறை"யும் இப்பழைய அமைப்பின் அம்சமாகும்.

இவற்றைவிட "கை", "கட" என்பது மன்னர்சனாக்கும் பிரதானிக்கும் வழங்கப்பெற்ற ஒரு பெயராக இக் கல்வெட்டுக்களில்

காணப்படுகிறது. "சோழ" என்ற வம்சப்பெயர் தான் இவ்விதம் மாறி எழுதப்பட்டது என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. அசோக பிரசங்கி வடிவமாகிய 'ட', 'திராவிட' பிரசங்கி வடிவமாகிய 'ழ' வை வெளி அமைப்பில் ஒத்துக் காணப்பட்டதாலும், பிரசங்கி மொழி பேசியோர் நாவிற்கு 'ழ' உச்சரிப்பது கடிமமாகத் தென்பட்டதாலும் 'ழ'வுக்குப் பதிலாக 'ட' வை எழுதினர் எனவும் சொன்னவாம். அசோகன் கூடத் தனது கல்வெட்டுகளில் தமிழகத்தில் இருந்த சோழரைக் 'சோட' எனவே குறிப்பிடுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே 'கன' / 'கட' என வரும் பதங்கள் உண்மையில் இத்தர்ப்புக் காய்ந்த சோழ வம்சத்தவரையே குறித்தது எனலாம். 'உதிய' என்ற பதும் மற்றொரு பெயராகும். ஈழத்து ஆதி மன்னர்கள் பலர் இப் பெயர்களை ஆடிவிடுத்தனர். கல்வெட்டுக்களில் உதி, உதிய ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன (Parasurama 1979). தமிழகத்தில் சோழவம்ச மன்னர் பலரும் இப்பெயர் தரித்திருந்தது வரலாறு. அத்துடன் இது ஒரு குறுப்பெயராகவும் அன்று வழக்கிலிருந்தது (Durai Rangaswamy, 1968: 34) - 345). இத்தேயோன்று "திய" என்ற பெயரும் செல்வாக்குள்ள பெயராக ஈழப்பிரசங்கக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படும் "திசாயர்", "தியர்" என்ற குலப்பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுவதை நோக்கும் போது, இத் 'திய'வும் இவற்றிலிருந்து மருவியதொன்று எனக் கொண்டால் பிறையாகாது. இவர்கள் தென்கண்டயர் எனவும் அழைக்கப்பெற்றனர். நாகநாட்டு இளவரசியினரும் (இது ஈழத்தின் வடபகுதியைக் குறித்தது எனக்கொண்டால் பிறையாகாது) சோழ இளவரசனையும் வழித்தோன்றலையும் இத் "திசாயர்" என்பது சீனப்பாடல்களில் செந்தியராகும் (Durai Rangaswamy 1968: 346 - 348). இவற்றைவிட ஈழ மன்னர் பரம்பரையினரில் பெரும்பாலோர் "நாக" என்ற பெயரைச் சூடிவிடுத்ததை இலக்கியங்களும் கல்வெட்டுக்களும் உயக்குகின்றன. நாகர்கள் ஈழத்துப் பழங்குடிகள். நாக வழிபாட்டில் ஈடுபடுவதாலேயே இப்பெயர் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். தற்கால வடமாகாணம் அன்று இவ் வழிபாட்டின் பிரதான இடமாக இருந்ததை நோக்கும் போது, கல்வெட்டுக்களில் தமிழ் குலப்பெயர்கள் காணப்படுவதை என்னும் போதும் திசை, உதிய, சோழ ஆகிய பெயர்கள் சிங்கள மன்னர் அட்டவணையில் வருவதை உணரும் போதும் பரணவித்தானு போன்ற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறவது போல் ஈழத்தின் முதல் அரசவம்சம் ஆரியமொழி பேசிய வடநாட்டு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்பதும், இவர்கள் தென்னாட்டுத் திராவிட அரச வம்சங்களைப் போன்றதொரு வம்சமே என்றும் கொள்ளக்கூடக்கூடாது. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட வண்ணம் "மகாபருமக" என ஈழத்து மன்னர்கள் கொண்டிருந்த பட்டப்பெயரும், தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் ஒரேவிதமான அரசியலமைப்பு உருவான தென்பது மட்டுமல்லாமல் உருவாக்கியவர்களும் ஒருவரே எனவும் பெறப்படுகிறது.

மேற்கூறிய கருத்துக்கள், எழும் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களை விசுவாச முறையில் ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு தேவைகளை ஏற்படுத்தி உள்ளன. இவ்வாறாட்சிக்குப் பாரி, சிங்கை, தமிழ் மொழிகளில் பாண்டத்தியலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் விசேடமாக, இவ்விலக்கியங்கள் காட்டும் மறைத்துப்போன குலப்பெயர்கள் போன்றவை பற்றிய அறிவும் தமிழ் நாட்டிலும் அதன் அண்டைய பகுதிகளிலுள்ள மொழிகளான கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலுள்ளும் பிரதானங்களில் இன்றும் வரலும் குடிகள் (tribes) பற்றிய அறிவும், அவர்கள் வழக்கியிருக்கும் சொற்கள் பற்றிய தேர்வும் அவசியமாகின்றன. பிராகிருத மொழியான பாரி கல்வெட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் சத்தியமேவ பழைய பிராமிடச் சொற்கள் மறைத்திருக்கலாம். பல பிராகிருத மொழியில் உருமாறியிருக்கலாம். எனவே, இன்றும் விசுவாச முறையில் இவற்றை ஆராய்ந்தால் நல்ல பயனைத் தரும் இக்கட்டுரையும் இத்தகைய ஆய்வின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தவே எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆறாம், ஒன்றாம் டீர்சியம். அதாவது, அசோக வடிவம் திரைட்டுக்குப் பொல்தை மகத்தோடு புலத்தப்பட முன்பு இங்கு தமிழகத்தோடு தொடர்புடைய "திராவிட" வடிவம் இருந்தது. இதன் எச்சங்களே இன்று சில எழுத்துக்களாக எஞ்சி உள்ளன. பெருங்கற்காலப் [பண்பாட்டின்] வழிவந்த திராவிடரே இவற்றைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை உறுதிப்படுத்த இவ்வளிக்கத்தோடு, இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்களும், குறிப்பாக, குலப்பெயர்களும் அம்மத்து வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் தமிழக எழுத்துவகைய அமைப்புக்கள் ஒத்த அமைப்புக்களாக இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அசோகனது கல்வெட்டுக்களில் எழும் (தம்பபன்னி) தமிழக அரசுகளான சேர, சோழ, பாண்டிய, சேரன சத்தியபுத்திரர்களோடு குறிப்பிடப்படுவதைப் பார்க்கும் போதும் ஒத்த கலாச்சாரமுடைய இவை ஏககாலத்தில் அரசு நிலையை எட்டிப்பிடித்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது.

ஆனால் இத்தலை தெழுது காலம் நீடிக்கவில்லை. கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பொல்தை மதமும், பிராகிருத மொழியாகிய பாரியும் இங்கு புகுத்தப்பட்டது. பொல்தை வரலாற்று இக்கிருத்த மக்கள், மொழி, ஆகியன பற்றி இதுவரை சரியான ஆராயப்படவில்லை. இதுபற்றி விசுவாச ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு தேவை உள்ளது. காரணம் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மகாவம்சம் கூறும் கதைகளை நம்பி சிங்கை மக்கள் இங்கு கால்வைக்க முன்பு இங்கிருந்தவர்கள் வரலும் மனிதப் பிராணிகளால் (non human beings) எனக் கருதுகின்றனர். இருந்தும் இக்காலத்தில் னறித்தினைத்த பரளவித்தான போல்குரீ கூட சிங்கை - தமிழ் மக்களில் பெரும் பாலோர் கற்கால மனிதர்களின் வழித் தோன்றல்களே என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதைப் பார்க்கும் போது இங்குள்ளவர்கள் மொழிவளம் பலதத்தவர்களாகக் காணப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை மறை

முதலாகவும் ஏற்கவே செய்திருக்க, அண்மையில் திசநாயகர் (Dhanayake, 1973) சிங்கள மொழி வளர்ச்சியில் அதற்கு ஒத்தி னுத்தாட்டிக் துக்கு நிலைய மொழிகளின் பங்கினை ஏற்றுக் கொண்டார். இறுத்தும் இவ்வறிஞர்கள் எல்லாக் சிங்களம் ஆரிய மொழி என்பதில் ஒத்த கருத்துடையவர்கள். அதனோடு சிங்களத்திற்கு முன்பும் இங்கு திராவிட மொழி வழக்கிலிருத்திருக்கலாம் என்பதை முற்றாக மறத்தவர்கள். ஏன் செய்கர் (Geyer, 1938) கூட "சுமத்த பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் மொழி, ஒலி அமைப்பிலும் உருவவியலிலும் மத்திய இந்திய பிராகிருத மொழியை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது எனக் கூறி இதைப் பிராகிருத சிங்களம் என அழைத்தார். பரளவீத்தானாகவும் செய்கரைப் போன்றே இக்கல்வெட்டில் வழக்கப்பட்ட மொழிதான் மக்கள் மொழி என்றும், இக்கல்வெட்டு மொழியாதிய பிராகிருத மொழி இத்தாட்டுச் சிங்கள மக்கள் இத்தாட்டுக்குக் குடியெயர்ந்ததை நிலையித்துக்கின்றது எனவும் அபிப்பிராயப்பட்டார். இவ்விரு அறிஞர் மத்தியிலும் இரு பெரும் குழைபாடுகள் காணப்பட்டன. ஒன்று கல்வெட்டு மொழிதான் இத்தாட்டு மக்கள் மொழி" எனக் கொண்டது, என்பது அடுத்தது மத்திய இந்திய பிராகிருத மொழிகளோடு சிங்களத்தை இணைக்க செய்கர் குறிப்பிட்ட ஒரு மத்திய இந்திய பிராகிருத மொழியோடு சிங்களத்தைச் சேர்க்க முடியாமல் இறுத்ததும் குறிப்பிட்டத்தக்கது. சிங்களத்தின் இத்தலித் தனிமையையே திசநாயக்காவும் கூண்டார். எனவே, உண்மையில் சிங்கள மொழி வடநாட்டுப் பிராகிருத மொழியை ஒத்ததென்றால் அம்மொழிகளில் ஒன்றுடன் பெருக்பாறும் இணைக்கப்பட வேண்டும். இப்பண்பு சிங்கள மொழியில் காணப்படாததால் இம்மொழி வளர்ச்சியில் தென்நாட்டு மொழிகள் கொண்டுவர பங்கு என்ன என்று விசீவாக அறிய வேண்டியுள்ளது. இவை இத்தேசக்கில் இத்தறவரை விசீவாக ஆராயப்படவில்லை.

அடுத்து, கல்வெட்டு மொழிதான் மக்கள் மொழி என இவ்வறிஞர்கள் கருதியதும் இன்று தீரமாக ஆராயப்பட வேண்டிய தொன்றாகவே அமைந்துள்ளது. காரணம் இத்தாட்டில் பெணத்தத்துடன் பாளி மொழியும் இங்கு புருத்தப்பட்ட போது ஆரியபத்திக்கும் மொழியாக இறுத்த பாளி மொழி கூடிய சிக்கிரத்தில் மக்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்குப் பெற்றது. இத்தனும் கதேசக் சொற்கள் பலவந்தறப் பிராகிருத மொழியில் எழுத வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் குலப்பெயர்க்களையும் தேசக் கும்போது திராவிட மொழிகளில் ஒன்றே அன்றிப் பல்வேறு இத்தாட்டில் பாளி மொழி புருத்தப்பட முன்பு இங்கு நிலைய தென்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. காலகதியில் பாளி மொழியின் செல்வாக்கால் இவ்வறிஞர் முக்கியத்துவமும் செல்வாக்கும் குன்ற இவைகளில் பெருக்பாணை சொற்கள் வழக்கொழித்ததும் கூட காலகதியில் பித்தப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் கி. பி. 4 ஆம்

5 ஆம் தூற்றண்டுகளில் வரும் சொற்களைப் பார்க்கும் போது இவை பெரிதும் ஆரம்ப பிராங்கி கல்வெட்டுக்களில் உபயோகித்த பிராங்கிஷத் சொற்களை விட வேறுபட்டனவாக அமைந்தன. இவ் வேறுபாட்டைக் கண்ட செய்கர் போன்ற அறிஞர் உண்மையில் விளக்கம் கொடுக்கத் திகைத்தனர். தீர ஆராயும் போது இக்காலத்தில் பெருமளவு கதேசர் சொற்கள் இக்கல்வெட்டுக்களில் இடம் பெற்றதே இக்கால கல்வெட்டுக்கள் ஆரம்ப கால கல்வெட்டுக்களை விட வேறுபட்ட நடைமையில் சொற்றதற்கான பிரதான காரணமாகும். இக்கதேச மொழிகளில் திராவிட மொழி மூக்கிய இடத்தை வகித்ததாயும், கற்கால மக்கள் பேசிய சூல்சிக்மொழி வர்க்கத்தைச் சார்ந்த "முண்டர்" போன்ற மொழிகளும் அமைந்தன எனக் கொண்டாகப் பிழையாகிறது.

இவ்விதமாக அந்நிய மொழிகள் ஆரம்பத்தில் செல்வாக்குறவும் காலகதியில் கதேச மொழிகள் செல்வாக்குக்கு உட்படுவதும் இவ்வகையில் மட்டும் நடந்த தொன்றன்று. ஏன், தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இதே நிலைதான் நடைபெற்றது. ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்துவை அடுத்த காலத்தில் அமைந்த கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் மிகத்தூய நடைமையில் அமைந்த வடமொழியில் காணப்பட்டன. காலகெதியில் வடமொழியின் இடத்தைச் கதேச மொழிகள் பெற்றதே ஆரம்ப கால, பிற்பட்ட காலக் கல்வெட்டுக்களிடையே வேறுபாடு வருவதற்குரிய காரணமாகும்.

மூலத்தைப் பொறுத்த மட்டில் பாளி மொழி ஆரம்பத்தில் கொண்ட செல்வாக்குப் படிப்படியாகச் கதேச மொழிகளில் செல்வாக்குக்கு அதை உட்படுத்தியது. இதனால் கதேச மொழிகளில் செல்வாக்கு மேலொங்கியதால் இது பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிங்கள மொழிக்கு வித்திட்டதென்று கூறிவிடலாம். அப்படியாயின் ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது எனக் கூறப்படும் சிங்கள மொழியின் நிலை என்ன என்பது அடுத்த கேள்வியாகும். சிங்கள மொழி ஆரியமொழி என வாதிட்ட செய்கர் கூட அதில் திராவிடச்சொற்கள் உண்டென்று கூறி இவ்வாறில் திராவிட மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஒருவர் எழுப்புவது பயனுடையதாகும் எனவும் கூறினார். குணப்பிரகாசர் (Ganaprasāsa 1932) சிங்கள மொழி திராவிட மொழியே என வாதிட்டபோது செய்கர் அவரைப் பரிசுசித்தார். ஆனால் "சிங்கள மொழியின் தந்தை" என வர்ணிக்கப்பட்ட W. K. குணவர்த்தன அவர்கள் (Ganewardhana 1913) சிங்கள மொழியின் தோற்றம் பற்றி வெளியிட்ட கருத்துக்களை அக்காலத்தில் செய்கர், பரணவித்தானு போன்றோர் மறுத்துரைத்து வாதிட முடியவில்லை. முதலியார் குணவர்த்தன அவர்கள் சிங்கள மொழி ஒரு திராவிட மொழியென்றும் தமிழ்மொழி வளர்ந்த முறையிலே அதுவும் உருப்பெற்றது என்றும், அதன் சொற் செறிவைப் பொறுத்த மட்டில்

பாளி, வடமொழி, வழிவளர்ந்தாலும் கூட, அதன் உய்தோற்ற அமைப்பு (Structure) இயல்பு, ஆசியவற்றைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ்மொழியின் குழவி எனவும் வாதிட்டார். (Goswamidase 1918:13) அவரின் கூற்றுப்படி ஒரு மொழிக்குத் தனித்துவம் கொடுப்பது அதன் சொற் செறிவுக்கே. ஆனால் அதன் உய்தோற்றமே ஆரூப-சற்று விரிவாகக் கூறியும் உய்தோற்ற அமைப்பில் சிங்களம் தமிழ் மொழியோடு ஒத்துக்காணப்பட்டதால் சிங்கள மொழியும் ஒரு பிராயிக் வடமொழி என்பதே அவரது வாதமாலும். இம் மொழியில் ஏற்பட்ட பாளி வடமொழிச் சொற்களுக்குப் பெளத்தம் இந்நாட்டில் பரந்ததன் விளைவே என்பதும் இவரது கருத்தாகும். தமிழ்நாடு, எழும் ஆசிய பிரபந்தியங்களில் ஏற்பட்ட அக்கால அரசியல் வளர்ச்சியும், இக்கல்வெட்டுக்களும் ஏனைய தொல்வியல் சான்றுகளும் முதலியார் குணவர்தனுவின் கருத்தின் உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய சிங்களமொழி ஆசியமொழி என்ற தம்பிக்கையில் னறித்த நிலைத் த "ஆராய்ச்சி உலகம்" இவர் கருத்தை பின் பற்றி இக்கல்வெட்டுக்களில் வெகு கவனத்துடன் தீவிரமாக இத்துறையில் ஆய்வை நிகழ்த்தவில்லை.

அண்மையில் கருணாநிளை (Karunatilake 1974) போக்குச் சிங்கள - தமிழ் மொழிகளுக்கிடையே மொழி இயல் அடிப்படையில் அமைந்திருந்த பல ஒற்றுமைகளைக் கண்டுள்ளனர். தவிர ஆசிய மொழிகளில் காணப்படும் வெடி உரக ஓங்கிகள் (Aspirate stops) சிங்கள மொழியிலும் தமிழ்மொழி போன்ற காணப்படவில்லை. இத்தனிச்சிறப்பு சிங்களமொழி வடநாட்டு ஆசியமொழி அகல என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்ற அதே நேரத்தில் தமிழுடன் நெருங்கிய மொழி எனவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சிங்கள தமிழ் மொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் இன்னொரு சிறப்பம்சம் யாசெளரில் இரண்டு தனி வாக்சியங்களை இணைத்து ஒரு தொடர்வாக்சியத்தை அமைப்பதற்கு எச்சங்களைப் பயன்படுத்தலாகும். ஆனால் இத்தோ - ஆசிய மொழிகளில் இவ்விணைப்புக்கு இணைப்பிகைச் சொற்களான *what / that / where* என்பன பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இத்தனித்தனிமையை மேலும் ஓர் உதாரணத்தினால் விளக்கலாம். சிங்கள நெடுங்கணக்கில் இரண்டு வகை உண்டு எனப்பறதம். பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட முதல் சிங்கள இலக்கணமாகிய 'சிறந்த சங்கராவ' குறிக்கின்றது. அணையாவண எழு. கல்ப்பு நெடுங்கணக்கு ஆகும். சிவந்தில் எழு நெடுங்கணக்கில் பாளி சமஸ்கிருத உச்சரிப்புகள் காணப்படவில்லை. கல்ப்பு நெடுங்கணக்கை விட இது காலத்தால் பழையது. சிங்களக் கல்வெட்டுக்களை உபயோகித்தவர்கள் கூட ஆரம்பகாலத்தில் இக்கல்ப்பு நெடுங்கணக்கை உபயோகிக்காததை நோக்கும்போது, இந் நெடுங்கணக்கு அவர்கள் வழக்கத்திற்குப் புறம்பான தொகையாகவே காணப்படுகிறது. இதனால்

ஆரிய மொழிப் பண்பைச் சேராத சிங்களமொழி காலகதியில் விஷேடமாகப் பாளியின் செல்வாக்கால் அப்பண்பைப் பெற்றது என்றே கூறவேண்டியுள்ளது.

இந்நாட்டில் சிங்களம் எனப்பட்ட பதம் நாட்டுக்கோ அன்றி மக்கள் கூட்டத்தினருக்கோ கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வழக்கிலிருக்கவில்லை என்பது வரலாற்று உண்மை. அப்படியானால் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற துட்டனை மூலம் - எல்லாளைப் போராட்டத்தைத் தமிழ் - சிங்கள இனப்போராட்டம் என வரலாற்றுசிரியர் சிலர் நினைத்துக் கூறுவதோ அன்றி தமிழ் பேசும் மக்கள் கிதில்தவ சைபத்தந்திர முன்பு வழத்தில் செறிந்து வாழவில்லை எனக் கூறுவதோ தவறாகும். சிங்களம் - இந்நாட்டுப் பெயராகவே, சிவப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களிலும், இந்தியக் கல்வெட்டுக்களிலும் கி. பி. 3 ஆம், 4 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில்தான் 'சிங்கள' நாட்டில் வசித்த 'சிங்களரை' குறித்தது எனலாம். ஏன் பிராயிக் கல்வெட்டுக்களில் கூட 'சிங்களம்' என்ற சொல் காணப்படவில்லை. உண்மையில் வடநாட்டிலிருந்து மகாவம்சம் கூறுவதுபோல் சிங்கள மக்கள் இந்நாட்டில் குடியாக்ந்து இருந்தால் அப்பெயர் ஒரிடத்திலாவது காணப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு காணப்படாதது விந்தையாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இத்தரூப் பரணவித்தான இந்நாட்டில் வரலாறும் சிங்களவராக இருந்ததால் 'சிங்களம்' என்ற ஒர் இனப் பற்றிய குறிப்பு இக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை எனக்கூறும் சமாதானம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதொன்றாக தெரியவில்லை.

உண்மையில் பிற்காலச் சிங்களம் என்ற சொல் கி. பி. 3ம் 4ம் நூற்றாண்டுகளில்தான் வழக்கில் வந்ததெனவும் இக் காலத்திலும் கூட இது சிங்கள இன மக்களைக் குறிக்காது இந்நாட்டையே குறித்தது எனவும் கொள்ளலாம். அப்படியானால் இச் சொல்லின் மூலம் யாதூர் இது 'சமும்' என அழைக்கப்பட்ட நம்நாட்டுப் பெயரிலிருந்து மருவியதொன்றே என்பது மொழி இயல் மொழிவாசியப் பேராசிரியர் பரோவின் (Bewrow, 1947) கருத்தாகும். இந்நாட்டின் பழைய பெயராகிய சமும் பற்றி சம - தமிழ் நாட்டுப் பிராயிக்கல்வெட்டுக்களிலும் குறிப்பு வருகிறது. சமும் நம்நாட்டின் பழைய பெயர்களில் ஒன்று என்பதும், கங்கா என்ற மற்கொழு பெயர்கூட இதிலிருந்து மருவியது எனவும் கொண்டால் பிழையாகாது. வரலாற்றுக்கால சமத்தின் மொழியாக நாம் எது மொழியைக் கொண்டுவரலாம் என்று நினைக்கிறது. இவ் "சமும்" மொழிதான் தற்காலச் சிங்கள மொழியின் மூலத்தை என்பதுவும் வரலாற்று உண்மை.

அப்படியானால் எது மொழியின் தலை என்பது?

தமிழகத்தில் இதை காலத்தில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்றதாகிய தொல்காப்பியம் அக்காலத் தமிழகத்தில் 12 கிராமொழிகள் இருந்தன என உரைப்பது பின்வரும் சூத்திரத்தால் பெறப்படுகிறது. அந்தாவது

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு திசையும்
தம் குறிப்பினவே திசைச் சொற் கினளி”.

(தொல். எழு. கு. 3)

இவை பற்றி வினாட்சிநந்தராஜர் (Meevaikshisvudaram, 1965) ஆய்ந்து இவை வழக்கிலிருந்த பிரதேசங்களையும் குறித்துள்ளார். (படம் - 2)

1. அருவா வடதலைநாடு (தமிழ் நாட்டின் வடபகுதி)
2. மலாடு (தென் ஆர்க்காட்டின் ஒரு பகுதி)
3. அருவா நாடு (தமிழ்நாட்டின் வட ஏக்கிலையில் அமைந்த பகுதி)
4. புளக் நாடு (சோழநாடு)
5. பாண்டி நாடு (பாண்டி நாடு)
6. தென்பாண்டிநாடு (திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தென்பகுதி)
7. வேளாடு (திருவனந்தபுரத்தின் தென்பகுதி)
8. சூட்டநாடு (தற்கால கோள மாநிலம், கொட்டயம் குயிலை பகுதிகள்)
9. சூடநாடு (வடகோளப் பகுதி)
10. கட்டி நாடு (தற்கால கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தை உள் ளடக்கியது)
11. சீதநாடு (தீவகிரியையும், கோயம்புத்தூரின் ஒரு பகுதியை யும் உள் ளடக்கியது)
12. பவிநாடு (கன்னியாகுமரி மாவட்டம்)

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினால் அக்காலத் தமிழகத்தில் 12 மாவட்டங்களிலும் தனித்தனித் தமிழோடொத்த கிராமொழிகள் இருந்தன எனக் கொண்டாலும் கூட, வரலாறு, தொல்லியல் சான்று களுடன் பார்க்கும்போது பாண்டிநாட்டில் இருந்த மொழியே செந் தமிழ் மொழியாகி இலக்கியம் கொண்ட சங்கமேறிய மொழியாக வளர்ந்தது. தமிழ் நாட்டில் இவைபற்றி விரிவான ஆய்வு இற்றை வரை தடைபெறாமல் இருந்தாலும் கூட, இங் வேறு மாவட்ட மொழி கள் எல்லாம் தனிமழப்போல் ஒரு பொது முதாகையிலிருந்து தோன் றியதெனக்கொண்டாலும் பிழையாகாது; அழத்தைப் பொதுத்தமட்டும் சங்க இலக்கியங்களில் வரும் அழத்துப் புலவர்கள் தனி நாட்டுச்

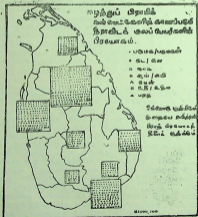
சங்கமேறியதை நோக்கும் போதும் (Subramaniam, 1966: 127) ஈழத்தம் பாண்டிய வம்சம் பற்றி மேலே குறித்தவாறு ஐக்கிய கல்வெட்டுச் சான்றுகள் வருவதாலும் செந்தமிழ் நாட்டுடன் ஈழவர் கொண்ட தொடர்பு தெளிவாகிறது. எனவே ஈழத்தில் வரலாற்றுக் காலத்தில் தனி மொழியாகி வளர்ந்த எழு மொழியும் இப்பிரதேசங்களில் வழங்கிய மொழியைக் கையச் சார்ந்தது என்று கூறினும் பிழைவாகாது. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் குலங்கள் பல இப்பிரதேசங்களில் காணப்பட்டது இக்கருத்தினை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது. எனவே, தமிழோடு ஒத்த பொது மூலத்தை மொழியிலிருந்து தோன்றிய இம் மொழிகளை மையப்படுத்திக் அமைந்த செந்தமிழ் மொழியின் எல்லை மொழிகள் (Peripheral languages) எனக்கொண்டால் பிழையாகாது. இவ்விதம் அமைந்த எல்லைப்பற மொழிகளில் பிற்காலச் சிங்கள மொழியின் மூலத்தையாகிய எழவும் அமைந்தது எனலாம். பாளி மொழியின் வருகை, முன்னைய கற்கால ஒலிவெளியீட்டு மக்களின் மொழிகளின் செல்வாக்கு பின்னைய வளர்ச்சியடைந்த தமிழின் செல்வாக்கு ஆகியவற்றிலிருந்து உருப்பெற்று வளர்ந்த 'எழு' காலகதியில் நாட்டின் பெயரைப்பெற்ற ஒரு இனத்தைக் குறிக்கும் பெயரான சிங்களமாக மாறியது எனக்கொண்டால் பிழையாகாது. சிங்களம் இந்நாட்டின் பெயராக வருமுன்பு இந்நாட்டவர் 'ஈழத்தவர்' எனப்பொதுவாக அழைக்கப்பட்டனர் எனலாம். சங்க இலக்கியங்கள் கூட ஈழம் என்ற இந்நாட்டை அழைக்கின்றன. பெளத்தத்தில் வருகையுள்ளும், அதைத் தழுவாததும், பாளி மொழியின் செல்வாக்குக்கு உட்படாத பழத்தமிழர் தமிழைப் பேணவும், பெளத்தம், பாளி மொழியின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டோர் காலகதியில் சிங்களமொழி பேசும் மக்களாயினர் எனவும் கொள்ளுதலும் பொருத்தமடைந்ததாகும். காலகதியில் மையமொழிச் சாயமுடைய (செந்தமிழ்) தமிழர் இந்துக்களாகவும் எல்லைப்பற மொழிகளில் சாயமுடைய 'எழு' பேசிய மொழியினர் பெளத்தர்களாகவும் வளர்ந்தனர் எனவும் கொள்ளலாம். ஈழத்து இந்துக்களுக்கும், தமிழ்நாட்டு இந்துக்களுக்கும்மிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு மேலும் சிங்கள-தமிழ்க் கலாச்சாரங்களின் தனித்தன்மையை வளர்த்தது. இச் செந்தர்ப்பதத்தில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'தமிழ்' என்ற பதம் நான்கு இடங்களில் வருவது நோக்கற்பாலது (Parasavane 1970). இது பெரும்பாலும் தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வியாபார நோக்குடன் வந்த குழுவினரைக் குறித்தது எனப் புரணவித்தானு கூறும் கருத்து பொருத்த மூலையதாகக் காணப்படுகிறது. தற்கால சிங்கள-தமிழ் மொழிகளில் காணப்படும் உறவுமுறைச் சொற்கள் (Kinship terms) மேற்கூறிய கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துகிறது.

எனவே, சிங்கள மொழியின் மூலத்தையாகிய "எழு" பெளத்தத்தின் மூல மொழியாகிய, பிராமிக்குற மொழியாகிய பாளியின் செல்வாக்கால் ஆகிய மொழிச் சாயலைப் பெற்றது எனக் கொள்ளு

வதே பொருத்த மூடையதாகும். பிராமிக்கல் வெட்டுக்களில் காணப்படும் எச்சக்களான "திராவிட வடிவமும் திராவிடக் குழுப்பெயர்சனும் இதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. செல்வாக்கிள்ள மொழி ஒன்று ஏனைய மொழிகளோடு கலக்கும் போது, கலக்கும் மொழியில் சில சமயம் தன் சுவை அழுத்தமிடுவதும், சில சமயம் அதை அழிப்பதும், சில சமயம் அதை உருவாரச் செய்வதும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள். வரலாற்றில் இவற்றை விளக்கப் பல உதாரணங்கள் உண்டு. தற்கால இத்தாலி நாட்டில் அன்று இத்தாலிய மொழிவாக்கத்தைச் சேர்ந்த பல மொழிகள் வழக்கிலிருந்தன. ஆனால் இம்மொழிகளை இவத்தின் மொழி கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தை அண்டியுள்ள காலப்பகுதியில் விழுங்கி விட்டு ஒரு செல்வாக்கிள்ள மொழியாக வளர்ச்சி பெற்றது. (Ricca 1975-49) "செல்கிக் மொழிகள்" ஒருகாலம் ஐரோப்பா மூலமுடைய பேசப்பட்டவை வரலாறு ஆனால் மேலும் சாமிராஜரத்தின் படர்ச்சியாக இவத்தின் மொழி இம் மொழிகளை ஐரோப்பாவில் அழித்தி விட்டது. இதே போன்று இலங்கையின் ஐரோப்பியக் அரசிய ஆயிரிக்கா, மேற்காசியா ஆகியபகுதிகளில் இருந்த கதேச மொழிகளை அழித்தியதும் மட்டுக்கிளவால் பன்மொழிகளில் சுவயக்கிளவும் மாற்றியது உதாரணமாக இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஏராளியமொழி அரசிய மொழியின் செல்வாக்கால் 70% மேற்பட்ட சொற்சொற்களைத் தன்னுள் பெற்றது. ஒரு மதமும் மொழியும் இன்னொரு மொழி வீது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பால் பாதிக்கப்படும் மொழி தன் சுவசுவை இழப்பதற்கு இது ஒரு நல்லதொரு உதாரணமாகும்.

இதே கதிதான் "எழ" மொழிக்கும் நடந்தது எனலாம் தீவிர பாளிச் செல்வாக்காத்தான் இது வட இந்திய ஆரியச் சுவயிப்பி பெற்றது எனலாம். பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் அசோகனுக்கு முந்திய பிராமி வடிவத்தின் எச்சக்களையும் அதல் காணப்படும் குலப்பெயர்க்களையும் நோக்கும் போது இவை எழு தமிழகப் பெருக்கக்காலப் பண்பாட்டின் வழியந்த திராவிட மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகவே கருத இடமுள்ளது. சில்கள மொழி அமைப்பு அதன் தனித்தன்மை, உறவு முறைப் பெயர்கள் ஆகியவை தமிழோடு ஒத்த மொழி ஒன்றே இதன் மூதாதையாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும் என எண்ணத்தூண்டுமது. எழுத்தின் வரலாற்றுக் காலத்தில் (சி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் முன்னிலை பெற்ற "எழ" மொழி, அதே காலத்தில் தொக்காப்பியம் உறும் தமிழக கிளை மொழி வகையைச் சேர்ந்த தொன்று என்பதை இவக்கிய, தொக்கியல் சான்றுகளின் பின்னணி வலியுறுத்துகிறது. சில்கள எழுதாயத்தின் சாதி அமைப்பு, நாட்டார் வழக்குகள், சமயச் சடங்குகள் நம்பிக்கைகள் இதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. திராவிட மொழியாகிய எழ மொழி கலைகையில் பாளி மொழியின் செல்

வாக்குக்கு உட்பட்டு வடநாட்டு ஆரியச்சாயலை அடைந்தாலும் கூட இன்றும் ஆம் மொழியில் காணப்படும் எச்சங்கள் மூன்றைக் காரம் இதற்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இருந்த தொடர்பினை விளக்குகின்றது. இப்பின்னணியில் நோக்கும் போது சமுத்திர பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பண்டைய சமுத்திரம் வாழ்ந்த திராவிட இனத்தின் எச்சங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது என்றும் மிகையாகாது. (Sitrapalem 1980)

Bibliography

- A. R. A. S. M. 1929. Annual Report of the Archaeological Survey of Mysore.
- Barrow T. 1947. Dravidian Studies VI. "The loss of initial C/S in South Dravidian" Bulletin of the School of Oriental and African Studies. Vol. XII. PP. 132 — 147.
- Becheri. H. (ed) 1910. Culture of Ceylon in Mediaeval times. (Wiesbaden).
- Bell. H. C. P. 1932. Archaeological Survey of Ceylon, Report on Kegalle district No. 3 (Colombo)
- Bühler. J. G. 1904. "Indian Palaeography" Indian Antiquary Vol. XXXIII.
- Champakalakshmi. R. 1978 "Archaeology and Tamil Traditions" Pura tatra. No. 8 PP. 110 — 122.
- Channugam P. K. and Jayawardana F. L. W. 1954 "Skeletal remains from Tirukketiswaram" Ceylon Journal of Science G. Vol. V part 2. PP. 65 — 68.
- Coomaraswamy. A. 1936. Mediaeval Sinhalese Art. (Reprint New York)
- Dissanayake J. B. 1978 "In Search of a lost language — some observations on the complex origins of Sinhala" The Ceylon Historical Journal Vol. XXXV. Nos. 1 — 2. PP. 51 — 57.
- Durai Rangaswamy 1968. The Surnames of the Sangam Age, Literary and Tribal. (Madras)
- Ellawalla. H. 1969. Social History of Early Ceylon. (Colombo)
- E. Z. Epigraphia Zeylanica. 1912. Vol. I.
- Fernando. P. E. 1969. The Beginnings of Sinhala Script "Education in Ceylon — A centenary Vol. I (Colombo) PP. 19 — 24
- Gelger. W. 1938 A grammar of the Sinhalese Language (Colombo)
Gelger 1960 (Tra) Mahavamsa (Colombo)

- Gnanaprakasas S. 1932. "The Tamils turn Sinhalese" Tamil Culture Vol. II. No II PP. 132 - 142.
- Geonatilleke. S. 1980. 'Sinhalization - The origins' Lanka Guardian Vol. 3. No. 1 PP. 22 - 29.
- Gunawardhane W. F. 1918. The origin of the Sinhalese Language (Colombo)
- Hettiarachi Tilak. 1972. History of Kingship in Ceylon (Colombo)
- I. A. R. (1969 - 70). Indian Archaeology - A Review.
- J. L. T. A. 1970. Index des Mots de la literature Tamoule Ancienne Vol. III, (Pondichery)
- Karunaratne s. 1960 Brahmī inscriptions of Ceylon, Unpublished Ph. D. thesis, University of Cambridge, (Cambridge)
- Karunaratne S. 1962. "New clue to an ancient script" Sunday Observer (Colombo) July 26.
- Karunatillake. W S. 974. "Tamil influence on the structure of the Sinhalese language" Souvenir of the 4th international conference Seminar of Tamil Studies, Jaffna (Sri Lanka) PP. 151 - 153
- Kennedy K. A. R. 1973. The physical Anthropology of the Megalith builders of South India and Sri Lanka. (Canberra)
- Kirk, K. L. 1976. "The legends of prince Vijaya - A study of Sinhalese origins" American Journal of physical Anthropology. Vol. 45, No. 1. PP. 99.
- Krishnan. K. G. 1974: "Brahmi script in Tamilnadu" studies in Indian Epigraphy. Journal of the Epigraphical Society of India, Vol. I. PP. 26 - 30.
- Mahadevan. I. 1968. Corpus of Tamil Brahmi inscriptions (Madras)
- Mahalingam T. V. 1967. Early South Indian Palaeography (Madras)
- Meenakshisundaram T. P. 1965. A History of Tamil Language (Poona,

- Mendis, G. C. 1965 "The Vijaya legend" in Jayawickrama M. A. (ed) Paranaavitane Felicitation. Volume (Colombo) PP. 263 — 279
- Nicholas, C. W. 1939. "Historical Topography of Ancient and Mediaeval Ceylon" Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society. N. S. Volume VI.
- Nagaswamy, R. 1968. "The origin and evolution of the Tamil Vatteluttu and Grantha Scripts" Proceedings of the Second International Seminar of Tamil Studies (Madras) PP. 410 — 415.
- Paranaavitane S. 1970. Brahmi inscriptions of Ceylon. Archaeological Survey of Ceylon (Colombo)
- Parker H. 1909, Ancient Ceylon. (London).
- Pieris, P. E. 1919. "Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna" Part II. Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic. Society Vol. XXVII No. 72, PP. 40 — 67.
- Ray. H. C. 1959. History of Ceylon. Vol. I. Part I (Colombo)
- Ruban Merrit. 1975 A guide to the languages of the world. (Stand ford University)
- Ryan Bryce 1953. Caste in modern Ceylon, the sinhalese system in Transition (New Jersey)
- Senaratne S, P. F. 1969. Pre - historic Archaeology of Ceylon (Colombo)
- Sitrapalam S. K. 1980. The Megalithic culture of Sri Lanka, Unpublished Ph. D. Thesis, University of Poona. (Poona)
- Subramaniam. N. 1966. Pre - Pallavan Tamil Index. (Madras)
- Tamil Lexicon. 1932. Vol. V. part I — V (Madras)
- Thapar Romila. 1975. "A possible identification of Meluhha, Dilmun and Makam "Journal of the Economic and Social History of the Orient. Vol. XVIII, Part I. PP. 1 — 42.
- Wijesundara. C. de. S. 1977. Presidential Address given at the 14th Annual Conference of the Sri Lanka Paediatric Association Sept. 31.